

PERIÓDICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

Y 10 CENTAUS PAPER EN L' ISLA DE CUBA.

NÚMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20.—BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fòra de Barcelona; cada trimestre: Espanya 8 rals.—Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger 18.

HIDROFOBIA CONSTITUCIONAL.

¡Pobre D. Francisco! Ni patillas li deixarán!

CRONICA MÉDICO-RELIGIOSA.

Mentre algunes metges de Madrid i d' altres puestos se fan malbè la vista examinant microbis y bacterias à través del microscopi, per no quedarse endarrerida en los progressos de la ciencia, no falta qui aquí à Espanya conserva encare las manias y preocupacions dels temps de Carlos II l' embruixat y encare altres més endarrerits.

La vila de Madrid té avuy la gloria de donar alberch à uns quants galifardéus que s' adornan ab lo pompos títol de *apòstols*. Fà alguns mesos, aquests ó uns altres que hi havian anat à fer curas, ván trobarse ab l' autoritat que vā durlos à la prevenció, d' allí al carril y del carril à la seva terra. Los apòstols, ab tot y l' seu poder sobre-natural, no vān lograr que 'ls possions que 'ls agafaven cayguessen morts en rodó, com tampoc vān conseguir que á l' hora de marxar lo tren, quedesssen sense moviment las rodas de la locomotora.

Pero han passat alguns dias, y 'ls mateixos apòstols —ó uns altres; pèl cas es igual—s' han tornat à deixar veure per aquella terra, y avuy están perfectament instalats, fan curas ab ayuga beneita y tenen una parròquia considerable.

L' autoritat no 'ls persegueix; al revés, ha posat unas quantas parellas de civils y de guindillas à les portes de casa seva, al únic objecte de que 's guardi l' ordre, enfrenant la impaciencia de la multitut que acut à consultarlos.

Perquè tal mndansa?

No ho fassan corre: avants los apòstols curavan tant sols al poble ignorant, y llavors l' autoritat vā dir: Aquí no 's cura; l' exercici de la medicina está vedat als que no posseixen lo correspondent títol universitari; los apòstols à la prevenció.

Pero are ja no son únicament lo trist jornaler sense lletres, y l'obre sense recursos los que acuden à demanar un remey als tals apòstols; se diu que algunes famílies aristocràtiques utilisan los seus serveys, hiventse interessat ab lo govern, perquè se 'ls deixi tranquil·s, regant la llana popular ab bons vasos d' ayuga clara, aplicada a la curació de totes las malalties.

Y després dirán que l' aristocracia espanyola no es un modelo d' ilustració! Protecció à las corridas de toros y als apòstols... «Qué més necessita l' Espanya per ser felis?

En quan als metges que 's tornan cegos escudirinyant microbis ab lo microscopi, digan 'no seria convenient que se 'ls rostis en tota regla, formant la foguera ab totes las obras impías y heréticas de la ciencia moderna? ¿O somos ó no somos?

A Galicia son casi tant felissos com à Madrid, allá tenen una santa. La santa gallega pateix d' histèrich, y durant los atacs li baixa la Mare de Déu y 's tractan de tú. Lo pare capellá que la confessa, que com molts altres del seu gremi, seria un gran industrial, ha sapigut aprofitar l' existència de la santa creant una confraria de set xicotitas escullidas (una per cada dia de la setmana) que 's comprometen à no apartar-se del camí de la perfecció y... mantenir-se solteras.

Cada dia vān à missa y cada dia entrant à la sagristia. Lo que fan allà dintre no ho sab ningú; pero quan surten se besan en lo front, com si estant poch sacials los llabis, volguesen canviar mútuament las últimas resquícias de la devoció.

Algunes se dedican (per consell del pare-capellá ó del capellá pare) à la venta d' estampas, favorescudas ab un sens fi d' indulgencias, y l'negoci fins arre xava, y encare marxaria, sinó que....

Res: lo mèu amic Banyeta, qu' es un bromista de primera y sempre 'n dū una de cap, à lo millor, quan la santa gallega ja comensava à fer miracles, va ficar-s'hi entre mitj, vā fer la trabeta y vā succehir lo que are vostés veurán.

Se tractava de un miracle evident, espetrador. Tot estava preparat: l' hostaler del poble era l' mediador y un coix desconegut lo comparsa encarregat de la comèdia. Ván convenir en l' hora en que l' coix havia de presentar-se à la santa, davant de una multitut considerable, testimonis del anunciat prodigi. La santa resarà una oració, tindrà una èxtasis y dirà: «En nom de Déu, llansiu las crossas y tornéusen à casa que ja esteu curat.» Lo coix llenaria las crossas y se 'n tornaria à casa ab un pas més segur que un cabó de gas-tador.

Pero si 'ls coixos de debò caminan poch, los coixos de camama, sens dupte per falta de costum, encare caminan menos; lo cert es que à l' hora convinguda l' coix contractat per l' hostaler no havia comparegut encare en presència de la santa miraculosa.

En cambi hi havia anat un altre coix, atret per la fama d' ella, y lo que vā succehir ja poden imaginars'ho. La santa vā pendre à un coix per un altre, vā ferse venir l' èxtasis, vā resar l' oració y vā exclamar ab véu solemne:

—En nom de Déu y ab l' auxili de Sant Joan de la Creu, te declaro curat desd' are: llensa las crossas y vesten à casa.

Lo pobre coix llenaria las crossas, fà una tentina com

si estès borraixó y dona una testarrada sobre l' enrajolat fentse un xiribech al front més llarg que 'l forat de una guardiola.

La concurrencia esclafa una gran rialla, y la santa, per disculparsse, exclama:

—Jo no euro sino als que tenen fé, y aquest home no 'u tenía gens... Per lo tant preguéu forsa y tornéu un altre dia.

Sort que l' infelis coix havia llençat las crossas, y estava mitj estaburnit, ó sinó aquell dia hi havia dos caps badats, lo d' ell y 'l de la santa.

Lo cólera ó la por del cólera ha sigut també un gran recurs per la gent de sotana.

En várias diòcessis s' expén un remey à dos quartos, consistent en una oració que diu això copiada textualment:

«ORACION CONTRA LA PESTE.

«Oh, mi Señor Jesucristo, Dios justo, Dios grande, Dios inmortal, tened compasión de nosotros y de todo el género humano. Purificad nuestras almas por medio de vuestra preciosa sangre ahora y siempre por toda la eternidad, Amen.»

Al peu hi ha una nota, impresa en lletra més petita, concebuda en aquests termes:

«NOTA. Esta oración fué hallada por un sacerdote diciendo misa en el altar del Santo Sepulcro en Jerusalén, y le fué revelado que el que la dijera diariamente y repartiera nueve ejemplares, no le atacaría la peste.»

En altres termes, à dos quartos la fulla, cada llançat ha de fer guanyar 18 quartos diaris al explotador de aquesta socalinya.

Un capellá de Castelló de la Plana deixa pels demés l' explotació dels productes de l' art de l' imprenta y s' dedica à quinquillaire, venent unes medallas de segura preservació contra l' cólera. N' hi ha de tots tanys y de tots praus: de mitj ralet, de dos, de quatre y fins de déu rals.

Pero lo més salat es que las tals medallas vān ser acunyadas en l' any 1882 y estaven destinadas à un altre objecte. No van servir llavors, ha vingut la marfuga del cólera y are s' aprofitan.

Oh excelent capellá quinquillaire, que això sab anar colocant los objectes fora d' us!... Lo dia que se l' hi acaben las medallas deixis veure, que s' un recò de crich-cricks joguina que un temps, encare que per pocas senmanas vā estar de moda, y que avuy ningú la vol. Pero vosté 'ls endossará à las ovelles del seu remat, à més prou de lo que avants valian... y ells los compraran... Basta que 'ls diga que per guardarse del cólera s' han de fer novenaris ab accompanyament de crich-cricks.

P. DEL O.

TARDÓ.

REVISTA.

Si senyors, ha passat lo bon temps y no hi ha remey ja som a l' època de las castanyas.

Ja s' ha acabat aquell sol rialler de primavera, aquelles flors tant bonicas y flayrosas, aquelles fruytas rojencas y dauradas, aquella verdor que revesteix la Rambla de dalt à baix... aquell istiu... tot, tot ha passat... Ja ho vaig dir jo que això acabaria malament.

Aquell temps tant hermos, aquells dies tant... jay no hi vull pensar perquè l' cap me roda, perdo l' mon de vista, y, creguinlo, 'n faria una com un cove.

L' altre dia, sense parlar de gayre lluny, anava pèl carrer tot di-tret qui sab ahont tenia l' pensament! Jo

no porto bastò ni prim, ni groixut, no senyors, es una cosa que may m' ha agrat perquè m' fa molt poca gracia que tot passejantme, m' senti un cop al pit d' un que camini davant meu portant lo bastò sota l' bras ó m' volegi l' sombrero per culpa d' un que s' rodà l' bastò y se l' hi escapa de la mà ó que, per últim, me

'n vingui un entre camas, exposantme à caure tot llarch y posant en perill à un tercer... Vaja que may m' ha agrat. Ab això vull dir que no portava bastò y no sabent que fer de las mans, m' entretenia clo-

bent'bi un de paper y com deya més amunt, quant més distret estava, quant més tenia l' cap à tres quarts de quinze, 'm sento à frech d' orella una véu aspre y enrogullada que 'm feu extremir de cap à peus, lo maix que si m' haguessen aplicat un fil elèctric.

—Calentas y grossas!.. veusaqui la véu fatídica que 'm glassà fins al moll dels ossos.

Me vaig girar tot contrariat per protestar d' aquell crit llençat à l' aire per prematurar l' arribada del fred y sepultar lo temps més poètic, lo temps més deleytós. Al topar la vista ab la dona de las castanyas, com si diguéssem lo nunci del hivern, 'n no 's pensa ella que n' hi vull comprar?

—Cinch un quarto—'m diguè—que son grossas y encare fuman.

—Anéu al diable!—l' hi vaig respondre encès d'

ira, y girant qüa, la vaig deixar esbravantse perquè l' hi havia restop tant malament.

—Abont vā aquell escanyolit—feyà ella sortint de tino—que se 'n dona vergonya de comprar castanyas al mitj del carrer?.. No deshonra à dingú això, fill. Deu tenir pòr que l' hi cayguin los caixals... Potser que ni porta 'ls dos quartos à la bulxaca... abont vā allò!.. Y per aquest istil me 'n vā dir de totas: res, lo que l' hi vā venir à la boca.

Això com à l' entrada de la primavera tot es alegre, tot sembla que rigui, à l' entrada de la tardor tot es trist, com si plores lo bon temps passat.

Los días vān curtejant notablement, com curtejan los quartos al cessant que no troba empleo; 's comensan à passar apuros per desempenyar capas que han tret d' altres apuros al comensament de la primavera, los barrets de palla se 'n vān à retiro, los xicots vān a Llotja, las flors vān perdent sa deliciosa aroma y en tothom l' hi raquès lo despedirse de l' istiu.

Los matins son boyrosos, lo sol es poch fort, cansat de tant treballar durant los mesos calurosos y las tardes se presentan també cubertas de núvols espessos y negrenchs, com si 's tapesssen la vergonya de que sent à la primavera y al istiu tant bonicas y encantadoras, siguin are tant pesadas y engorrosas.

Los arbres, al revés de las personas, se despullan; los camps quedan tots sols, sense ni una planta que 's fassa companyia y las vinyas se desfan dels pámpols, quedant los serments pelats que s' enllasan los uns ab los altres, sens dupte per allò de que si l' unió fà la forsa, estant tots units podrán soportar millor los rigors de l' hivern.

Y vè Totsants ab sas tradicionals castanyas, las confiterias despatxan coves de panellets; vè després la diada dels morts, ab sas grogas coronas de semprevivas, per ser col locadas ab caras tristes, si 'ls que les posan son de la familia y ab la més glacial indiferència si ho fà un criat ó dependent de la casa.

Passa un quant temps y arriba l' època en que tot hom se pot fer rich per molts pochs diners comprantse una infinitat de casas... à Santa Llucia. ¡Ves qui no 's dona lo pompos títol de propietari!

Arriba més tard lo dia de Sant Tomàs, ab sa fira de gall y de nenes macas al Parc. Segueix la diada de Nadal ab lo seu corresponent número de víctimes y Cap-d' any, los Reys y la Candelera, vān succeixintse cada any de la mateixa manera, ab las neulas, las jocuinas y las candelas.

Aquelles finestres enjoyades ab las més flayrosas flors que tapan quasi tota la obertura deixant solzament espai per deixar entreveure una cara riallera y una mà fina y blanca que treca los més encesos clavells qui sab ab quin intent, aquelles finestres, repeiteixo, restan à l' hivern desertas, sens lo canari ó cadernera que hi dongui serenatas, sense las enredaderas y altres flors que l' adornin y sense la cara riallera qu' hi passi estonetas, fent passejar amunt ó avall del carrer à algun jove enamoradís.

Jo, la veritat, en tot lo dia faig res de bò; defenso fins à l' època extrem lo vestit d' istiu (perquè l' de mitj temps me l' guarda 'l sastre), y 'm llevo tant demàti com à l' istiu, per ferme 'l càrrec qu' encare hi som.

Mes jayl vana ilusiò; de res val lo meu desitj per aturar lo curs del temps. Ell fà sa via sense escoltar à ningú (y es un dirho entre nosaltres, pero fresch estarà que tinguerà de fer cas d' aquell ó d' aquell altre) ¡Oh! ja som al temps de las castanyeras; ja l' tenim a sobre; prou sentiréu per tot arreu cridar: ¡Calentas y grossas!..

¡Adèu, adèu siau temps deleytosos que, alegres y poètichs, heu fet per aquest any lo vostre paper y havent acabat la contracta 'us retiréu à descansar!

¡Fins à un altre any sol rialler de primavera, flors bonicas, fruitas apetitosas... fins à un altre any!...

¡Que llach me serà l' hivern; que 'm trigarà à passar sos dies freds y plujosos! Pero no hi ha remey, s' ha de prendre tal com vè.

Vaja, adèu, adèu gay istiu... expressions à la família, no s' hi cansi, estigui bonet.

BONIFACI MALCARAT.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Al Principal, després de *Il Duchino*, *Le Campane de Corneville*: gran execució per part de la Roselli y de 'n Bianchi, que sent tenor vā cantar de barítono. En Poggi vā fer una hombrada, representant ab acert ell qu' es tant bufo, un paper serio y altament dramàtic. Lo conjunt molt igual y 'ls aplausos molt repetits.

Dimecres la mateixa companyia vā ressucitar l' obra antigua de Paisiello *Il barbiere de Siviglia*. Paisiello vā anticipar-se de 34 anys à 'n en Rossini, de tal manera que 'l seu *barbiere* vā comensar à afeitar en la Scala de Milan en l' any 1779, contant avuy la friolera.

de 105 anys. D' aquest Barber no 'ls diré sino qu' es un vell sumament agradable y divertit. La Rosina (Rosselli), Conde de Almaviva (Bianchi) y Bartolo y D. Bassilio (Batacchi y Poggi) ván lluirse de debò.

La creu trencada, drama pòstum del malaguayo Solà, estrenat l' any passat al *Espanyol*, s' ha reestrenat ab bon èxit en lo *Teatro Romea*. En lo mateix teatro s' está ensajant la comèdia *Lo drinch de l' or de 'n Soler* (Pitarra). Es d' esperar que 'l títol de aquesta comèdia se deixarà sentir en la contaduria.

Divendres passat lo novell tenor Sr. Batlle vā tenir una ovació ab motiu de son benefici. En la sarsuela *Marina* vā fernal admirar una vegada mès la seva vēu agradable y bēn timbrada. Lo beneficiat recullí varios regalos.

Diumenge definitivament inauguran la temporaña de hivern los teatros del *Tivoli* y de *Novedats*. Al *Espanyol*, dissapte 'l primer actor Sr. Molas representa *La Pasiónaria* y 'l endemà la companyia de sarsuela vā representar *La Tempestad* y *La Marseillesa*. Ja se sab, en aquests teatros se cumplen al revés los manaments de la iglesia: tota la setmana festa y 'l diumenge dos funcions.

Del *Puritani* del *Retiro* no 'n parlém. Ván ser uns *Inpuritani* en tota regla. Unicament vā salvase del naufragi la Sra. Tort y 'l mestre Goula fill. — Dimecres vā debutar lo barítono Francisco Morales, y com que en dit dia vaig assistir al *Principal*, fins la setmana entrant no 'ls ne podré fer dos quartos.

La gran pantomima *Lucifer ó El diablo verde* posada en lo *Circo ecuestre*, ab lo concurs de tota la companyia, un bon número de ballarinas y una gran profusió de focs artificials, produueix molt efecte. Quants cristians no voldrian barrejarse en aquell infernal!

Dissapte passat s' estrená en lo teatro *Jovellanos* una pèssia del nostre col·laborador Q. Roig, titulada *Sebas al cap*. Apart d' alguns defectes fills de la inexperiència del autor, l' obra 's distingeix per sa fácil versificació y son ingenios tramat.

Creyém que 'ls aplausos obtinguts pèl Sr. Roig l' alentaran per empredre treballs de mès importància, en los quals se vejin realisadas las esperances que en *Sebas al cap* ha fet concebir.

Es necessari que aquestas *Sebas* grillin, y no dupto que grillaran.

N. N. N.

AMOR ESCALONAT.

(A MARÍA BOCA NEGRA.)

De 'l meu amor per fer gala
y animat per ma passiò,
vareig tirarli una flò
un dia, al entrá á l' escala.
Vá baixa 'l cap ruborosa,
com no estan per mès cansons;
y al pujar tres esglaons
ja l' hi havia dit 'hermosa!
'Hermosa m' has dit? ja 'm tombó...
—diria ella fent lo cor fort—
jo 'm sentia uns cops al cor
com si fossin cops de bombo.
No 'm diu res... jo casi 'm gelo...
me mira un xich y m' animo,
apretó 'l pas y... l' estimo!
l' hi vaig dir en 'l entresuelo.
Pero jo! tampoc diu res,
y puja encar més depressa:
—Vol escoltar bona pessa?
l' hi vaig di en lo pis primé.
—Bé, ¿qué vol?—vá dirme aixís
com qui està mitjà enfadada.
—Escoltim ninfa salada,
vaig dirla en lo segon pis.
—Ba, ba! jo 'm vingui ab rahons!
—L' estimo molt; no es gatzara,
y n' hi dono una prova ara
pujant la mar d' esglahons.
Jo no soch pas d' aquests gansos
que contan coses històriques
del amor; las flors retòriques
per mi no més son romansos.
Jo vaig al grà, que per mi
es lo que tothom deu fer;
¿vén ja som al pis tercer;
per favor diguim que sí.
Jo l' hi darem amor á doll,
y tant vosté 'm desespera
que de venirli al darrera
ja m' han sortit ulls de poll.
—Si vá formal...

—Dèu me 'n guart
d' enganyarla!
—Donchs així...
—¿Qué contesta?
—Dich que sí.
—Vén ja som en lo pis quart.
—Es á casa.

—¿S pot trucar?
—Si senyò; porta segona:
si acás ara té una estona
me podrà demanar.

Vaig demanarla ab treball,
plè lo meu cor d' emoció,

y al cap d' un mès lo rectò
ja 'ns tirava trona avall.

Fà déu anys de lo que conto
y ara que estich ja casat,
fet un *pérdis*, y endeutat,
ara 'm dich jo mateix 'tonto!
¡que poch caletro que tens!
¡Infelit! que tenint dona
vás pensar per una estona
tocar lo cel ab las dents!
¡Donas! Si n' hi ha una colla...
ara si no puch menjá,
quant tinga de fè 'l dinà
ne puch tirá un tros á l' olla.
Ara estich fet un perdut,
ella feta una fardassa,
y apart de tot lo que 'ns passa
tenim un fill geperut.

Aixís es que quant me veig
pobre, y ab quatre criaturas,
endeutat, ple d' amargnras
y ab tant continuo mareig;
also al cel ma vén en crit
y dich, ab totas mas trassas:
¡Dèu ampri al sabatassas
que desitjí ser mari!

J. MOLAS BALLESTER.

ESQUELLOTS.

De salut pública, bē. Deixant apart alguns cassos més o menos sospitosos (l' epidèmia de las sospitas vā seguit lo seu curs), la veritat es que 'ls metges están desesperats.

No n' hi ha per menos: casi no 's mor ningú y 'ls pochs que se 'n ván ho fán de repent, despedintse á la francesa y sense darlos feyna.

Entre 'l dissapte y 'l diumenge, es á dir, en 48 horas no vā haverhi més que 20 defuncions. Lo dillens tretze.

Tretze que serán dotze, perque al cap del any un de viu.

L' Ajuntament está devant doscents y pico de mil duros al ram de guerra: lo ram de guerra vol cobrar y 'l Ajuntament no paga, per la senzilla raha de que no té diners.

Sembla qu' entre un y altre han mediat comunicacions més o menos agres: per últim lo ram de guerra ha dit:

—Si no 'm pagas, jo 'm cobraré, incautantme del Parque.

Es á dir, jo mateix me faré la part, quedantme una finca que val de déu á quinze vegadas més que lo que 'm déus.

Llavors caldrá sustituir aquells rétols que diuhen que 'l Parque y Jardins de la Ciutadela son propietat de tots los barcelonins, per uns altres que digan que son propietat de tots los soldats de la guarnició.

Lo jardiner municipal Sr. Oliva que ha plantat tantes plantas al Parque, poch s' ho podia pensar que al últim s' hi introduíss una nova espècie botànica-militar.

Lo ram de guerra.

A un subjecte de Madrid que feya rifas, lo govern li ha posat la friolera de 5 mil duros de multa.

Amigo si que se 'l han bén rifat!

Are resulta que las bacterias y 'ls microbis que no ván morirse ab los venenos més forts preparats pèl Dr. Letamendi, no poden resistir ni un instant una mescla d' ayuga y safra.

L' ayuga y safra las mata ab un dir Jesús.

Are ja ho saben: tirin safra á l' olla y no tingan cuidado.

Pero escoltin, com que segons diuhen las bacterias neixen de la carn corrompuda ¿qué no podria succeir que la sustancia de las bacterias mortas dintre del cos engendrèn novas bacterias vivas?

Malehit microscopil Cada dia 'ns ensenyas cosas novas, seguidas de nous disgustos.... Fins que al últim pendré la resolució de no fer cas de microbis, de bacterias, ni de res. Y crech jo que será lo més prudent.

Aquest dia vā resonar una gran detonació en lo Passatje de Escudellers. ¡Valgam Dèu y quin estrépit!

Creyan uns que s' havia reventat la caldera de ca 'n Ramírez; altres suposavam que ja la teniam armada...

Y total res... ¿Que han de fer los jugadors? Jochs. ¡Y ab que s' han d' entretenir los petardistas? Ab petardos.

Son molts los gremis de Barcelona que demanan al arcalde que en sustitució de las firs y festas de la Mercé que aquest any ván quedarse en l' ayre, se celebren per Sant Tomàs.

No hi tinch cap inconvenient: per mi que se celebren, en benefici de l' industria y l' comerç, cada dia més escanyolits.

Que per ells se fassa la festa.

La bailarina Mauri s' ha comprat uns terrenos en un punt molt distingit de Fransa, al objecte d' edificarshi una gran torre.

Pochs, molt pochs son los escriptors que logran construirse una barraca.

En aquest mon, la fortuna s' ha de fer ab los peus.

Fragments de un galimatias en forma de suelto de gacetilla que 's llegeix en lo Brusi, edició del díves d' à la tarda:

«Ayer terminó el solemne novenario de Nuestra Señora de las Mercedes.... Ayer se cantó la *Salve de los violines*.... La devota persona que costeó el riquísimo traje de fondo oro con ricos bordados que llevaba la Imagen el año en que fué sacada procesionalmente durante las ferias de la Merced, ha dado orden de que dicho traje se arregle á sus expensas, de manera que se pueda ajustar á la misma Imagen.»

Una de dos: ó 'l traje s' ha estret ó la Mare de Déu de la Merce s' ha engreixat.

O l' autor de la gacetilla no sab lo que 's pesca.

Lo Sr. Wherle, després de molt temps de fer obras, ha obert sa magnifica relotjeria en lo carrer de Fernando, número 32.—Lo nou establiment del Sr. Wherle es un dels més elegants de aquell carrer. A un amo guapo, un establiment idem.

En efecte, no pot donar-se més bon gust en lo decorat y en los mobles, taulell, aparador, cortinatges, mirlat, aparatos de gas, etc., etc. En dits mobles, en l' artesonat y en los elegants prestatges no s' ha empleat més fusta que la noguera: 'l entarimat es de roure.

Y lo més notable es que 'l contingut es digne del continent: tot lo que pot imaginar la fantasia, tot lo que fins are ha inventat la mecànica aplicada al ram de relotjeria, ho trobarán en aquell notable establiment. Preciosas joyas-rellojes: un látigo ab un rellotje en miniatura al punyo: rellotjes sense minuteras que indican l' hora en varjas parts del globo: rellotjes que ván sense donarlos corda, no més que caminant (sistema perfeccionat): altres que á més de l' hora, 'l minut y 'l segon, indican lo dia del mes y de la setmana, y l' estat de la lluna: rellotjes que á la vegada serveixen de baròmetre y de termòmetre: altres impermeables al ayuga é impenetrables á la pols, y últimament (y me 'n deixo molts al tinter) l' electricitat aplicada als rellotjes, en una forma que fará una verdadera revolució.. pacifica.

Total: un gran establiment que honra á Barcelona, tant pèl bon gust artístich de la instalació, com per la gran varietat y l' alta novedat dels productes.

L' altre dia un lladre que devia ser molt tranquil vā robar un fanal del alumbrat públich, en lo carrer del Hospital.

Un avis á la policia: vigilin sobre tot los campanars de la Catedral y 'ls fonaments del monument á Colón y 'l diposit d' aygas del Parque, perque, segons hi sentit á dir los lladres tractan d' endúrselse'n.

A propòsit del principe indi que al morir á Fransa vā disposar que 'l cremesssen, com en efecte vā serlo en la platja d' Etretat, are s' ha posat á discussió en aquell país lo problema de la cremació dels cadàvers.

Un periódich publica una caricatura, alussiva. Un marit pregunta á la seva dona:

—Ja estarias contenta de assistir á la mèva cremació.

—Ay no ho cregas, respon ella: farias pudó de banya cremada.

Desde la Provincia de Pekov (Russia) s' enviavan grans cantitats de cabell á Fransa. Aixó vā cridar l' atenció de la policia russa y vā averiguarre lo següent:

Un capellà de la iglesia grega vā fundar en 1882 una secta religiosa, en la qual s' exigia com á primera senyal de obediència, 'l tallar-se 'l cabell.

Lo capellà recullia las trenas y las enviava en grans canitats á un seu germà perruquer partintse ells dos las ganancies.

Vels' hi aquí un pastor que 's guanyava la vida xullant al seu remat.

A Coria del Rio (Sevilla) tenen un arcalde que no vā permetre de cap manera que una companyia dramàtica donés algunes funcions durant la fira.

—Y may dirian per qué?

Perque 'ls taberners se li ván queixar de que 'l dia que 'ls cómichs feyan funció, ningú anava á la taberna.

Aixis m' agradan los arcaldes conservadors: combatre 'ls microbis y protegir las monas.

QUÈNTQS.

Es per Nadal y en un café en que 's rifan capsas de turrons:
—Mira, noy, cridan, lo tèu número: has tret.
—No home, qu'ho diu per broma. ¿No has sentit com antes deya [bola] val?

Dos pérdis s'està lamentant de lo poch afortunats que han estat en lo que vā de any.
—Bè, es natural, com que aquest any ha comensat en dimars.
—Figurat donchs que serà l'any que comensi l'dia 13. Ja ns podém preparar!

—Y de què vā morir aquesta bona senyora?
—De part de la seva filla.
—¿De quina filla, de la gran ó de la petita?

—Quina carrera vols segui, nen?
—Jo, la de militar.
—¡Ah! Y de quin cos? d'infanteria.
—No senyor; de veterans, com l'avi.

L'altre dia vaig anar á casa d'un amich que tè la sogra malalta. Mentre hi era vā venir lo metje, home de molta edat que més que home sembla una memia vivent.

—Com es que 't fias de un metje tant vell? —vaig preguntar al meu amich.

—Jo t'dire —vā respondrem; com que quan ell estudiava anatomia, l'home encara tenia molt del mono, l'hi cregut lo més aproposit per cuidar á la meva sogra.

L. L.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.
Vaig anar á can tres dos
perque 'm van dir que tenia
un primera bastante gros
y que molt y molt patia.
Tot le dia se 'l hu tres
y jo li vaig da 'l consell
que una total sense pelli
per curarse'l s'hi posés.
NOY DEL QUART RIS.

II.
Primera tot cami 'n tè;
segona ne tè la llet;
are á mí 'm vindria bé
un total que fòs ben fet.
DESINFECTAT DEL MONSENY.

ANAGRAMA.

Estich tot ab la Maria
qu'es mossa de noble tot:
treballa de nit y dia
puig may li falta total.
Trayent tot fà lo que pot
per podè guanyá algun ral.

J. PRATS Y N.

ROMBO.

Primera ratlla vertical y horisontal, consonant.—Segona, lo que fà 'l pagés.—Tercera, quadrúpedo.—Quarta, població catalana.—Quinta, en las iglesias.—Sexta, nom de dona.—Séptima una vocal.

SACH DE MAL PROFIT.

CONVERSA.

—Escolta.
—¿Qué vols Bori?
—Vas al teatro aquesta nit?
—Si: ¿qué hi vols venir?
—Entenémnos. ¿a quin teatro anirém?
—Entre tots dos ho havém dit

DOS MANXEGOS.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

3.—Consonant.
1 2.—Aliment.
5 4 2.—Se sab pe 'l rellotje.
1 2 1 2.—Lo que hi ha á Roma.
1 2 3 4 5.—Plàssa de Barcelona.
2 4 1 2.—Instrument musical.
5 3 2.—Classe de vers.
5 4.—Mineral.
1.—Consonant.

MAGÍ GENTRUDIS.

TRENCA-CLOSCAS.

MORA, L' OR PER MI.

Formar ab aquestes lletras lo titol de un drama català.

J. S. Y P.

GEROGLIFICH.
LI VI KI
IAN
T
RI
torn torn

E. FLAQUER.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.—Pas-ta-na-ga.

2. ID. 2.—Cam-pa-na.

3. SINONIMIA.—Gracia.

4. ROMBO.

P
A
P
P
A
T
R
O
P
A
T
R
I
C
I
P
R
I
M
A
O
C
A
I

5. TRENCA-CLOSCAS.—Canet de Mar.

6. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Nàpols.

7. CONVERSA.—Murió.

8. GEROGLIFICH.—Si t'alabas serás ruch.

CLÀ Y CATALÀ.

LLISSENS DE GRAMÀTICA PARDÀ

DEDICADAS Á LA JUVENTUT INEXPERTA,

PER

C. GUMA.

Un bonich tomet de 32 planas en quart, impres ab molt esmero sobre paper superior.

Preu: DOS rals.

OBRA DE ACTUALITAT.

i GUERRA AL CÓPERA!

INSTRUCCIONS PER COMBÀTREL, ESCRITAS EN VERS PEL

Dr. C. GUMA

Catedràtic de medicina humorística.

Segona edició.—Preu: UN RAL!

Se ven en la llibreria de López y demés principals llibreries y kioscos, així com en casa dels corresponents de LA CAMPANA.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatre, 21 y 23.

DESCUBRIMENTS NOUS.

Ab un xavo de safrá
lo microbi's pot matà.

All, sebas y julivert
li fan tornar lo cap vert.

Ves si en lloch d' endúrsse 'n lo Parque, no se 'n podrian endur l'Ajuntament, ja que no paga.